

З циклу «Огберезькі оповідки»

Украли Галю

Літ сім прослужив у армії Микола. а як повернувся, підзаробив трохи, бо хлопець на всі руки майстер, то й до дівчат став придивлятися. А що там дивитися — сусідська Галя і струнка, і чорноброва, і добра, і розумна. От тільки батьки її з його родом не в ладах та ще й жених солідний набивається. З другим він впертається, а щодо першого, то треба щось придумати...

Вранці завели худобу на пашу, а додому принесли звістку, якої давно на всю округу не було, — вкрали Галю, першу дівчину не лише хутора, а й села.

Галинина баба Варка одразу подалася до Ничипора, сільського пастуха, у якого був різьблений усіякими дивними знаками ціпок, і він, повертаючи його, наче б стовідсотково кожному долю його міг прочитати.

Крутив-крутив Ничипір знаменитого ціпка та й пророче бабі Варці виповідає:

— Вона жива, не так далеко захована, а коло неї чорнявий, смуглявий мужчина, чи то б хлопець...

Було повернення утікачів. Сиділи ми на весіллі під зорями осінніми, бо місяць з хати не вистачило. Посміхалися зорі, духовий оркестр ткав над хутором разом у білявій осінній паморозі малинові мелодії. У сивім костюмі чинно вів у вальсі лебедино-білу у вельоні Галину її уже законний чоловік Микола. На це зворушливо і наче б схвально дивилися примирені родичі молодих, розуміючи, що для любові перешкод немає. А з прочинених вікон линуло:

«Підманули Галю, забрали з собою...»

Дядько Федось

Я б його назвав інакше — дядько-самородок. Чомусь лише йому відомо, чому свою невеличку, самотужки збудовану хатину, хлівець і колодязь розмістив у протилежній стороні від дороги. У всіх оселі правобіч дороги на пригорку, а він до пониззя, до лужа обрав місцину. Тут і садочок з незабутніми яблунями-малинівками, і черешні чорні, і пасіка.

Власне, хто він, мій дядько Федось, матері брат? Шив чоботи і одіж, пасічник, ладнав швейні машинки, велосипеди і годинники, першим в селі змайстрував детекторний радіоприймач на антенах, заклад колгоспний садок, там же й пасіку розвів. Знався на худобі. Співав военні марші, бо за війну заслужив чималенько нагород. Хоч як було бідово, а

вчив дітей.

Кремезний, з лукавинкою в пронизливих карих очах, якийсь аж надто суворий, він, здається, просвічував своїм поглядом, намагаючись оцінити. А втім, його вислови про людей були дуже точними, вивіреними. Від нього нічого не приховав.

Якось відкрив, що дядько Федось — мій рятівник.

Брився і звернув увагу на чималенький шрам на горлі. Не пам'ятаю, коли мав яку холеру. От і питаю матір про це.

У кілька літ простудився, на горлі сіла болячка — синя велика і болюча гуля, яка почала душити, а я задихався. Плачучи, мати запрягла коней, чимдуж повернула на Гощу. На лузі під хутором зустрів дядько Федось. Подивився на мене і рішуче вхопив віжки:

— Не доведеш, вертаймо!

Прив'язав мене паском до лави, вийняв бритву, вигнав з хати усіх і зробив, як кажуть, операцію без наркозу, віддавши напівживого, в крові, йоді, дьогті рідуючої матері. Наказав ні до яких лікарів не звертатися, бо хлопець буде жити.

Напівжартома подумалося: «А що ж цей мій дядько-самородок не вмів робити?..»

Бачив ангела...

Таке мені повідала мати, жінка глибоко віруюча, то не сприйміть цю оповідку за її богохульство. В школі (а це було за Польщі) йшов урок Закону Божого. Місцевий суворий батюшка, вчорашній біловардійський офіцер, розповідав про ангелів. Давав їм і зовнішні ознаки. Врешті, запитав учнів, чи не стрічався їм бодай у снах світлий образ ангела.

Притихли школярки. Врешті, підвівся чи не найздібніший, але ще чи не наймолодший Марко, і повідав відкрито:

— А я бачив ангела!

Батюшка здивовано підвів брови і ласкаво спитав, чи це уві сні, чи наяву і який він. Марко одразу й спромігся розповісти:

— Такий високий, білі крила, довгі червоні ноги, довгий дзьоб...

Батюшка спантеличено перепитав:

— А де ж ти бачив ангела?

— Та на леваді ходив, жаби котвав...

Тут уже не втримався колишній офіцер і лінійкою по долоні припинив Маркове несвідоме богохульство..

Розвеселілі від цього уроку учні, а вдома батьки таки переконали Марка в його помилці.

Петро ГУМЕНЮК,
снт. Гоща.